

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-2S/100/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020200559
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Ondrejková
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1020200559.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Jany Ondrejkovej a členiek senátu JUDr. Michaely Machovej, Ph.D. a Mgr. Miroslavy Fodor (sudkyňa spravodajkyňa), v právnej veci žalobcu: Združenie domových samospráv, o. z., so sídlom Rovniakova 1667/14, Bratislava, IČO: 31 820 174, zastúpeného: Tkáč & Partners, s.r.o., so sídlom Hrnčiarska 29, Košice, IČO: 53 929 691, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom Námestie Ľudovíta Štúra 1, Bratislava, za účasti: 1. DETOX s.r.o., so sídlom Zvolenská cesta 139, Banská Bystrica, IČO: 31 582 028, zastúpený: Bitters legal s.r.o., so sídlom Magnezitárska 2164/2B, Košice, IČO: 56 448 902 a 2. Mesto Banská Bystrica, so sídlom Československej armády 26, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 3797/2020-1.1, č. 59734/2019 zo dňa 28. januára 2020, takto

rozhodol:

I. Správny súd v Bratislave žalobu **z a m i e t a** .

II. Žalovanému a ďalším účastníkom konania v 1. a 2. rade súd právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

odôvodnenie:

I.
Pribeh administratívneho konania

1. Žalovaný, sekcia environmentálneho hodnotenia a odpadového hospodárstva rozhodnutím č. 9477/2019-1.7/sr zo dňa 27. septembra 2019 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) rozhodol, že zmena navrhovanej činnosti „Administratívno – skladovací areál firmy DETOX - navýšenie kapacity zariadenia na zneškodňovanie odpadov - NEUTRALIZAČNÁ STANICA“, uvedená v predložennom oznámení ďalšieho účastníka konania v 1. rade o zmene navrhovanej činnosti sa nebude posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o posudzovaní“).

2. Na základe preskúmania a zhodnotenia predloženého oznámenia ďalšieho účastníka konania v 1. rade o zmene navrhovanej činnosti, vyjadrení orgánov a z hľadiska zhodnotenia celkovej úrovne ochrany životného prostredia podľa zákona o posudzovaní usúdilo, že nie sú ohrozené ani neprimerane obmedzené alebo ohrozené práva a oprávnené záujmy účastníkov konania a sú splnené podmienky podľa zákona o posudzovaní a predpisov upravujúcich konania, ktoré boli súčasťou oznámenia o zmene navrhovanej činnosti. Vychádzal najmä z dostatočnej podrobnosti a výpovednej hodnoty obsahu oznámenia o zmene navrhovanej činnosti, s prihliadnutím na stupeň prípravy a následné vyhodnotenie požiadaviek ďalším účastníkom konania v 1. rade. Stotožnil sa s celkovým environmentálnym zhodnotením, že vplyvy na životné prostredie a zdravie obyvateľstva možno z hľadiska druhu hodnotiť ako v zásade rovnaké pri predkladanej zmene činnosti ako v pôvodne posudzovanom riešení. Intenzita

vplyvov v porovnaní pôvodne navrhovaného objektu a objektu podľa zmeny navrhovanej činnosti bude podľa jeho názoru porovnateľná alebo rovnaká.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca rozklad, ktorý Minister životného prostredia Slovenskej republiky rozhodnutím č. 3797/2020-1.1, č. 59734/2019 zo dňa 28. januára 2020 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Dospel k záveru, že žalovaný, sekcia environmentálneho hodnotenia a odpadového hospodárstva v rámci zisťovacieho konania zmeny navrhovanej činnosti komplexne posúdil významnosť negatívnych vplyvov na jednotlivé zložky životného prostredia v zmysle § 2 zákona o posudzovaní, zohľadnil charakter, účel, predmet a rozsah danej zmeny navrhovanej činnosti, pričom na základe povahy zmeny navrhovanej činnosti dospel k záveru, že druh a intenzita vplyvov zmeny na životné prostredie je v zásade rovnaká ako pri pôvodne posudzovanej navrhovanej činnosti.

4. K námietke žalobcu ohľadom nesprístupnenia informácií požadovaným spôsobom uviedol, že informácie o životnom prostredí, vrátane predpokladaných vplyvov navrhovanej činnosti, boli uvedené v oznámení o zmene navrhovanej činnosti, ktoré bolo zverejnené a verejnosti dostupné na webovom sídle žalovaného, a zároveň bolo dostupné prostredníctvom zverejnenia dotknutou obcou. Poukázal na skutočnosť, že žalobca v rámci prvostupňového konania zaslal stanovisko k oznámeniu o zmene navrhovanej činnosti, čím bolo dostatočne preukázané jeho oboznámenie sa so zverejnenou dokumentáciou, pričom dokumentácia bola zverejnená v úplnom znení na webovom sídle žalovaného a k ostatným podkladom rozhodnutia mal prístup v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), a v súlade s § 33 ods. 2 správneho poriadku mal možnosť sa k podkladom rozhodnutia vyjadriť. Konštatoval, že doručené stanovisko žalobcu bolo riadne vyhodnotené v rámci prvostupňového rozhodnutia.

5. V súvislosti s námietkou nevykonania ústneho pojednávania a konzultácií uviedol, že § 63 zákona o posudzovaní nešpecifikuje spôsob a formu realizácie konzultácií. Mal za to, že konzultácie môžu byť realizované písomnou alebo ústnou formou. Vyjadril sa, že v prejednávacom prípade žalovaný umožnil vykonať písomné konzultácie, a to najmä prostredníctvom ust. § 24 ods. 3 zákona o posudzovaní a § 33 ods. 2 správneho poriadku.

6. Vo vzťahu k námietke žalobcu o porušení § 21 správneho poriadku uviedol, že správny orgán uskutoční ústne pojednávanie obligatórne, len ak to ustanovuje osobitný zákon, a v ostatných prípadoch len z dôvodu nevyhnutnosti objasnenia určitej veci, ktorá prispeje k náležitému zisteniu skutkového stavu a následne rozhodnutiu vo veci. Konštatoval, že zo zákona o posudzovaní nevyplýva správnomu orgánu povinnosť nariadiť ústne pojednávanie. Žalobca podľa jeho názoru neuviedol žiadne relevantné tvrdenie, ktoré by odôvodňovalo potrebu nariadiť ústne pojednávanie a žalovaný mal za to, že skutočný stav veci je dostatočne zistený, mal k dispozícii všetky relevantné podklady vrátane vyjadrení a stanovísk od účastníkov konania a dotknutých orgánov, na základe ktorých dospel k jednoznačnému záveru, že zmena navrhovanej činnosti sa nebude posudzovať podľa zákona o posudzovaní.

II.

Správna žaloba

7. Včas podanou správnu žalobou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia Ministra životného prostredia Slovenskej republiky č. 3797/2020-1.1, č. 59734/2019 zo dňa 28. januára 2020, ako aj prvostupňového rozhodnutia žalovaného, sekcie environmentálneho hodnotenia a odpadového hospodárstva č. 9477/2019-1.7/sr zo dňa 27. septembra 2019 a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Správnu žalobu odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu a v konaní došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej.

8. Uviedol, že je občianskym združením pôsobiacim v sfére ochrany verejného záujmu v oblasti životného prostredia v zmysle § 178 ods. 3 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) a v konaní má postavenie zainteresovanej verejnosti. Tvrdil, že

napadnutým rozhodnutím bol porušený verejný záujem v oblasti životného prostredia. Vyjadril sa, že v predmetnom konaní definoval konkrétne environmentálne záujmy, ktoré si želal riešiť, avšak žalovaný tieto návrhy neakceptoval ani nerealizoval iný procesný postup, ktorý by viedol k porovnateľným výsledkom, čo sa týka efektivity konania, ale najmä naplnenia jeho hmotných práv, a teda konal v rozpore s § 3 ods. 2 a 4 správneho poriadku s následkom porušenia jeho hmotných práv.

9. Namietal, že žalovaný, sekcia environmentálneho hodnotenia a odpadového hospodárstva nesprávne aplikoval § 29 ods. 3 a 13 zákona o posudzovaní a jeho návrh podmienok v prvostupňovom rozhodnutí neuviedol, pričom boli porušené práva verejnosti na informácie o životnom prostredí podľa § 24 ods. 1 písm. i) zákona o posudzovaní tým, že neboli sprístupnené verejnosti predpísaným spôsobom a právo na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia bolo podmienené nahliadnutím do spisu podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku. Mal za to, že došlo aj k porušeniu jeho práva efektívne hájiť svoje záujmy podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku v kombinácii s Aarhuským dohovorom tým, že žalovaný mu v rozpore s § 63 zákona o posudzovaní neumožnil zúčastniť sa konzultácie. Bol toho názoru, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí nespĺnil kvalitatívne a zákonné náležitosti na formu a obsah odôvodnenia, a s jeho pripomienkami sa náležitým spôsobom nevysporiadal, čím mu boli odopreté práva na efektívne hájenie a presadzovanie jeho záujmov, najmä práva v zmysle čl. 44 Ústavy Slovenskej republiky.

10. Ďalej namietal, že žalovaný v prvostupňovom konaní nevyhovel jeho žiadosti v zmysle § 23 ods. 1 správneho poriadku o doručenie kópie administratívneho spisu v elektronickej podobe a v napadnutom rozhodnutí sa Minister životného prostredia Slovenskej republiky s uvedenou žiadosťou nevysporiadal riadne, pričom použil zmätočnú argumentáciu, ktorou spôsobil nezákonnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Mal za to, že reštriktívne viazanie práva získať kópiu spisu na osobnú návštevu úradu zo žiadnej zákonnej normy nevyplýva a je v priamom rozpore čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Podotkol, že zákon č. 305/2013 Z.z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov aplikácie preferuje elektronickú komunikáciu úradov s účastníkmi aj preto, že je to najefektívnejší spôsob (napr. § 17). Postup žalovaného je podľa jeho názoru zároveň v priamom rozpore s čl. 3 ods. 2 Aarhuského dohovoru. Tvrdil, že uvedeným postupom žalovaného mu bolo upreté právo na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia a na navrhnutie ďalších dôkazov podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, a súčasne mu bolo odopreté procesné právo ako účastníkovi konania, ako aj s ním súvisiace právo na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžp/3/2013 zo dňa 21. augusta 2013 bol toho názoru, že povinnosť/právo podľa § 33 správneho poriadku nemožno nahradiť odkazom na § 23 ods. 1, 4 správneho poriadku, keďže ide o dve rôzne zákonné ustanovenia, z ktorých vyplývajú dve obsahovo rôzne práva účastníkov konania.

III.

Vyjadrenie žalovaného a ďalších účastníkov konania

11. Žalovaný vo vyjadrení k podanej správnej žalobe zo dňa 03. augusta 2020 žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Napadnuté rozhodnutie, ako aj prvostupňové rozhodnutie považoval za vecne správne a zákonné. Zároveň mal za to, že v predmetnom konaní nedošlo k porušeniu práv žalobcu. Uviedol, že zaslanie písomného stanoviska žalobcu k zverejnenej dokumentácii preukazuje realizáciu práva na informácie o životnom prostredí ako aj oboznámenie sa so zverejnenou dokumentáciou zo strany žalobcu. Podotkol, že žalobca napriek upovedomeniu o jeho právach ako účastníka konania svoje právo nahliadnuť do spisu ani právo vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia nevyužil. V súvislosti so žalobcom požadovanými konzultáciami uviedol, že tieto sú vykonávané ústnou alebo písomnou formou, pričom podklady zhromaždené v rámci vykonaného dokazovania boli dostatočné na rozhodnutie vo veci a žalobca v priebehu konania neuviedol žiadne relevantné tvrdenie odôvodňujúce potrebu nariadenia ústneho pojednávania. Vyjadril sa, že v prvostupňovom rozhodnutí sa náležite vysporiadal so všetkými pripomienkami žalobcu. Bol toho názoru, že z ustanovenia § 23 ods. 1 ani § 33 ods. 2 správneho poriadku nevyplýva povinnosť správneho orgánu zverejňovať podklady rozhodnutia na svojom webovom sídle. Podotkol tiež, že administratívny spis je v predmetnej veci vedený kombinovane, a teda obsahuje aj listinné písomnosti, pričom žiadny platný právny predpis mu prevod spisového materiálu do elektronickej podoby neukladá. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/286/2013-134 zo dňa

18. septembra 2014, podľa ktorého v zmysle § 23 správneho poriadku má účastník pri využití svojho práva nahliadnuť do spisu právo robiť si zo spisov výpisy, odpisy a dostať kópie spisov.

12. Ďalší účastník konania v 1. rade vo vyjadrení k podanej správnej žalobe zo dňa 13. júla 2020 žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Mal za to, že tak napadnuté rozhodnutie, ako aj prvostupňové rozhodnutie bolo vydané na základe úplne zisteného skutkového stavu veci s uvedením vykonaného dokazovania a vyhodnotením okrem iných aj všetkých námietok žalobcu. Vyjadril sa, že v odôvodneniach napadnutých rozhodnutí je jasne uvedené, aký skutkový stav bol v konaní zistený, akými dôkaznými prostriedkami bol preukázaný, ako aj vysporiadanie sa s námietkami žalobcu, pričom skutkový stav nie je v rozpore s obsahom spisu. Zároveň bol toho názoru, že v priebehu konania neboli porušené žiadne procesné práva žalobcu.

13. Ďalší účastník konania v 2. rade vo vyjadrení k podanej správnej žalobe zo dňa 10. júla 2020 žiadal žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že v procesnom postupe žalovaného nebadá porušenie § 3 správneho poriadku. Domnieval sa, že žalovaný ako odvolací orgán náležite odôvodnil svoj názor na prejednávanú vec, napadnuté rozhodnutie bolo preskúmané dostatočne, stav veci bol spoľahlivo posúdený a dôvody prvostupňového aj druhostupňového rozhodnutia sú správne. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, že postupom žalovaného mu boli odopreté práva. Žalovaný sa podľa jeho mienky s návrhmi žalobcu vysporiadal dostatočne a svoju právnu úvahu pri hodnotení dôkazov a použití právnych predpisov aj dostatočne odôvodnil. Zároveň mal za to, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu spĺňa zákonné náležitosti podľa § 46 a § 47 správneho poriadku. Vo vzťahu k požiadavke žalobcu na zaslanie administratívneho spisu prevedeného do elektronickej podoby uviedol, že podľa čl. 5 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/98/ES subjekty verejného sektora nie sú povinné vytvárať alebo upravovať dokumenty, aby vyhověli žiadosti, ani nie sú povinné poskytovať výťahy z dokumentov, pokiaľ to predstavuje neprimerané úsilie prekračujúce rámec jednoduchšej operácie. V nadväznosti na konanie žalobcu poukázal na § 5 ods. 12 SSP pojednávajúci o princípe zákazu zjavného zneužitia práva.

IV.

Ďalšie vyjadrenia

14. Žalobca sa písomne vyjadril k vyjadreniu žalovaného v replike zo dňa 07. septembra 2020, v ktorej zotrval v celom rozsahu na podanej žalobe a zopakoval svoju žalobnú argumentáciu. Mal za to, že žalovaný nesprávne subsumuje realizáciu práva na informácie o životnom prostredí k podaniu odôvodneného stanoviska podľa § 24 ods. 3 zákona o posudzovaní, ktoré je len prejavom záujmu na posudzovanom zámere a úvodným vyjadrením k predloženému zámeru, pričom má nasledovať odborná diskusia a vzájomné vyjasňovanie si názorov a stanovísk ako predmet konzultácie podľa § 63 zákona o posudzovaní.

15. K vyjadreniam ďalších účastníkov konania v 1. a 2. rade sa žalobca písomne vyjadril v replike zo dňa 24. júla 2020. V súvislosti s vyjadrením ďalšieho účastníka konania v 1. rade uviedol, že tento nemá reálny záujem na spravodlivosti, keďže dosiahol svoje ekonomické záujmy, ktoré je však potrebné vyvažovať s environmentálnymi záujmami. Vo vzťahu k vyjadreniu ďalšieho účastníka konania v 2. rade upozornil, že jeho činnosť nie je zneužitím práva, ale je nutné ju vnímať ako všeobecne prospešnú činnosť smerujúcu k náprave nesprávnej aplikačnej praxe a priblíženie k európskym štandardom tak, aby Slovensko dodržiavalo všetky záväzky vyplývajúce z európskej legislatívy.

16. Ďalší účastník konania v 2. rade v duplike zo dňa 04. septembra 2020 zotrval na argumentácii obsiahnutej v jeho predchádzajúcom vyjadrení.

17. Žalobca vo vyjadrení k duplike ďalšieho účastníka konania v 2. rade zotrval na podanej žalobe a svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

V.

Konanie na správnom súde

18. Podľa § 3 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 151/2022 Z.z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov začal s účinnosťou od 01. júna 2023 vykonávať svoju činnosť

Správny súd v Bratislave, na ktorý prešiel od 01. júna 2023 výkon súdnictva v správnej agende z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Nitre. Pred Správnym súdom v Bratislave je prejednávaná vec vedená pod sp. zn. BA-2S/100/2020. V súlade s platným a účinným rozvrhom práce správneho súdu bola predmetná vec dňa 6. júna 2023 v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená senátu 3S Správneho súdu v Bratislave a následne bola dňa 21. mája 2024 rovnakým spôsobom pridelená novovzniknutému senátu 8S Správneho súdu v Bratislave.

VI.

Pojednávanie

19. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP rozhodol na pojednávaní dňa 29. mája 2025 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil v prítomnosti poverenej zástupkyne žalovaného, a v neprítomnosti žalobcu a ďalších účastníkov konania v 1. a 2. rade, pričom žalobca a ďalší účastník konania v 1. rade svoju neúčasť ospravedlnili a súhlasili s pojednávaním bez ich prítomnosti, a ďalší účastník konania v 2. rade svoju neúčasť neospravedlnil a o odročenie pojednávania nežiadal. Správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutie Ministra životného prostredia Slovenskej republiky a prvostupňové správne rozhodnutie z dôvodov uplatnených v správnej žalobe a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

20. Poverená zástupkyňa žalovaného na pojednávaní zotrvala na podanom písomnom vyjadrení a žiadala žalobu zamietnuť. Uviedla, že správnu žalobu považuje v celom rozsahu za nedôvodnú, čiastočne aj za zmätočnú. Poukázala na skutočnosť, že žalobca si vo svojom stanovisku k oznámeniu o zmene navrhovanej činnosti ani neujasní, čo je predmetom daného správneho konania a vyjadroval sa k zámeru, akoby išlo o novú navrhovanú činnosť.

VII.

Relevantné právne predpisy

21. Podľa § 493e SSP v znení účinnom od 01.07.2023, konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

22. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

23. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

24. V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu správneho orgánu, sa postupuje podľa ustanovení tretej časti SSP o správnych žalobách.

25. Podľa § 29 ods. 1 písm. b) zákona o posudzovaní v znení účinnom do 31. decembra 2024 ak ide o navrhovanú činnosť uvedenú v § 18 ods. 2, navrhovateľ je povinný pred začatím povoľovacieho konania k navrhovanej činnosti doručiť príslušnému orgánu písomne a elektronicky oznámenie o zmene navrhovanej činnosti vypracované podľa prílohy č. 8a, ak má byť predmetom zisťovacieho konania zmena navrhovanej činnosti.

26. Podľa § 29 ods. 2 zákona o posudzovaní v znení účinnom do 31. decembra 2024 príslušný orgán na základe zámeru alebo oznámenia o zmene navrhovanej činnosti vykoná zisťovacie konanie

o posudzovaní navrhovanej činnosti k zámeru alebo k oznámeniu o zmene navrhovanej činnosti a rozhodne, či sa predmet zisťovacieho konania bude posudzovať podľa tohto zákona.

27. Podľa § 29 ods. 3 zákona o posudzovaní v znení účinnom do 31. decembra 2024 ak sa rozhoduje o tom, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena bude posudzovať podľa tohto zákona, primerane sa použijú kritériá pre zisťovacie konanie uvedené v prílohe č. 10, pričom príslušný orgán prihliada aj na stanoviská podľa § 23 ods. 4.

28. Podľa § 29 ods. 13 zákona o posudzovaní v znení účinnom do 31. decembra 2024 výroková časť rozhodnutia vydaného v zisťovacom konaní, okrem náležitostí ustanovených všeobecným predpisom o správnom konaní, obsahuje určenie, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena má posudzovať podľa tohto zákona. Ak ide o rozhodnutie, v ktorom sa určilo, že navrhovaná činnosť alebo jej zmena nepodlieha posudzovaniu podľa tohto zákona, výroková časť rozhodnutia obsahuje aj podmienky, ktoré eliminujú alebo zmierňujú vplyv na životné prostredie.

VIII.

Posúdenie vecí správnym súdom

29. V prejednávanej veci bolo úlohou správneho súdu preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia Ministra životného prostredia Slovenskej republiky č. 3797/2020-1.1, č. 59734/2019 zo dňa 28. januára 2020 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím č. 9477/2019-1.7/sr zo dňa 27. septembra 2019, ktorým rozhodol, že zmena navrhovanej činnosti „Administratívno – skladovací areál firmy DETOX - navýšenie kapacity zariadenia na zneškodňovanie odpadov - NEUTRALIZAČNÁ STANICA“, uvedená v predložennom oznámení ďalšieho účastníka konania v 1. rade o zmene navrhovanej činnosti sa nebude posudzovať podľa zákona o posudzovaní.

30. Žalobca v podanej žalobe namietal, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu a v konaní došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej. Konkrétne namietal, že žalovaný neakceptoval jeho návrhy a v prvostupňovom rozhodnutí neuviedol jeho návrh podmienok, pričom boli porušené práva verejnosti na informácie o životnom prostredí podľa § 24 ods. 1 písm. i) zákona o posudzovaní tým, že neboli sprístupnené verejnosti predpísaným spôsobom a právo na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia bolo podmienené nahliadnutím do spisu podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku. Mal za to, že žalovaný mu v rozpore s § 63 zákona o posudzovaní neumožnil zúčastniť sa konzultácie. Bol toho názoru, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí nespĺnil náležitosti na formu a obsah odôvodnenia, a s jeho pripomienkami sa náležitým spôsobom nevysporiadal. Ďalej namietal, že žalovaný nevyhovel jeho žiadosti v zmysle § 23 ods. 1 správneho poriadku o doručenie kópie administratívneho spisu v elektronickej podobe, čím mu bolo upreté právo na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia a na navrhnutie ďalších dôkazov podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, a súčasne mu bolo odopreté procesné právo ako účastníkovi konania, ako aj s ním súvisiace právo na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces.

31. Správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia Ministra životného prostredia Slovenskej republiky a prvostupňového správneho rozhodnutia, ako aj konania, ktoré predchádzalo ich vydaniu v medziach podanej žaloby dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia nevykazujú také vady, ktoré by zakladali dôvod na ich zrušenie.

32. S námietkami žalobcu týkajúcimi sa nedostatočného odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia a napadnutého rozhodnutia sa správny súd nestotožnil, keďže išlo o námietky všeobecného charakteru bez konkretizácie, s ktorými pripomienkami žalobcu sa žalovaný, sekcia environmentálneho hodnotenia a odpadového hospodárstva, resp. Minister životného prostredia Slovenskej republiky nemali vysporiadať. Pripomienky a vyjadrenia žalobcu uplatnené v priebehu administratívneho konania pritom boli veľmi všeobecné a žalobca ich neprispôsobil posudzovanej veci, keď napr. niektoré pripomienky vôbec nereflektovali, že v danom prípade bola predmetom posudzovania zmena činnosti nezahŕňajúca akúkoľvek novú výstavbu (napr. požiadavky na vybudovanie podzemných garáží, aplikáciu zelených strešných krytín a zelených stien a pod.). Žalovaný, sekcia environmentálneho hodnotenia a odpadového

hospodárstva sa napriek tomu v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia na stranách 10 až 16 náležite zaoberal každou jednotlivou požiadavkou vznesenou žalobcom, vyhodnotiac ich ako neopodstatnené, a Minister životného prostredia Slovenskej republiky sa následne v napadnutom rozhodnutí dostatočne vysporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami žalobcu. (obdobne rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Svk/21/2023 zo dňa 30. mája 2024)

33. Správny súd v súvislosti so žalobcom vznesenými pripomienkami v rámci zisťovacieho konania zároveň poukazuje na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Svk/33/2023 zo dňa 27. novembra 2024 v nasledovnej časti:

„10. Vo vzťahu ku kasačnej námietke ohľadom vznesených pripomienok v rámci zisťovacieho konania treba uviesť, že podľa § 2 písm. d) zákona č. 24/2006 Z. z. je účelom tohto zákona okrem iného určiť opatrenia, ktoré zabránia poškodeniu životného prostredia, zmiernia jeho znečisťovanie a zabránia jeho poškodzovaniu. Zároveň podľa § 29 ods. 13 cit. zák. má výrok rozhodnutia, ktorým sa určilo, že navrhovaná činnosť nepodlieha posudzovaniu, obsahovať aj podmienky, ktoré eliminujú alebo zmiernujú vplyv na životné prostredie. Citované ustanovenie, ale ani iné ustanovenia zákona č. 24/2006 Z. z. však neurčujú, o aké podmienky má ísť, a ich určenie je tak prenechané samotnému posudzujúcemu orgánu. Ide teda o jeden z prípadov, kedy zákon priznáva tomuto orgánu správne uváženie, ktoré správne súdy podľa § 27 ods. 2 SSP môžu preskúmať len do tej miery, či nevybočilo z medzí a hľadísk určených zákonom. Navyše, podľa cit. § 29 ods. 13 zákona č. 24/2006 Z. z. logickým predpokladom, aby mohli byť uložené opatrenia na eliminovanie alebo zmiernenie vplyvov, je to, že navrhovaná činnosť vôbec takéto vplyvy má alebo môže mať. Okolnosť, či príslušný orgán správne ustálil, že navrhovaná činnosť nemôže mať také vplyvy, a či následným určením či neurčením opatrení vybočil zo zákonných hľadísk a medzí správnej úvahy, je otázka, ktorá je prístupná nielen skúmaniu správneho súdu, ale logicky aj námietkam žalobcu.

11. V tu prerokovanej veci orgány verejnej správy vyšli zo skutkového zistenia, že zmena navrhovaná zmena činnosti nepredpokladá závažný negatívny vplyv na jednotlivé zložky životného prostredia a zdravia obyvateľov. Toto skutkové zistenie je podporené obsahom administratívneho spisu, ako ho zhrnul aj správny súd, a žalobca ho počas celého konania pred orgánmi verejnej správy nespochybnil. Ako už správny súd uviedol, pripomienky a vyjadrenia žalobcu uplatnené počas administratívneho konania boli veľmi všeobecné. Podľa kasačného súdu však žalobca v prerokovanej veci jednoznačne mohol [a v zmysle § 181 ods. 1 písm. e) SSP aj mal] predniesť konkrétne skutkové a právne dôvody, prečo mal žalovaný v preskúmanom rozhodnutí uložiť určité opatrenia a prečo ich neuložením prekročil hranice správneho uváženia. Žalobca žiadne takéto konkrétne dôvody neuviedol, ale obmedzil sa len na všeobecne formulované námietky týkajúce sa prihliadania na jednotlivé zložky životného prostredia, prípadne určité opatrenia počas výstavby. Potom však správny súd nepochybil, ak na základe takto všeobecne formulovaných námietok dospel k záveru, že nemôže žalovanému vytknúť žiadne pochybenie pri aplikácii citovaných ustanovení (a nimi priznaného správneho uváženia; porov. zhodne rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 7 Svk 19/2021 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 416/2023).“

34. Správny súd nepovažoval za relevantnú ani námietku žalobcu, že žalovaný mu v rozpore s § 63 zákona o posudzovaní neumožnil zúčastniť sa konzultácie. Vzhľadom na skutočnosť, že v zmysle citovaného zákonného ustanovenia príslušný orgán pri posudzovaní vplyvov navrhovaných činností alebo ich zmien zabezpečí vykonanie konzultácií s povoluujúcim orgánom alebo schvaľujúcim orgánom, rezortným orgánom, dotknutým orgánom, dotknutou obcou a dotknutou verejnosťou, je správny súd toho názoru, že inštitút tzv. konzultácií je spojený až so samotným posudzovaním vplyvov na životné prostredie, nie so zisťovacím konaním podľa § 29 ods. 13 zákona o posudzovaní. Uvedené je tiež v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2011/92/EÚ o posudzovaní vplyvov verejných a súkromných projektov na životné prostredie, ktorá v čl. 2 písm. g) a čl. 5 rovnako tento inštitút spája až s konaním o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Ak teda žalovaný nevykonal v zisťovacom konaní konzultácie, nemožno to považovať za nezákonný postup. (obdobne rozsudky Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Svk/21/2023 zo dňa 30. mája 2024, sp. zn. 1Svk/5/2023 zo dňa 30. mája 2024, sp. zn. 7Svk/33/2023 zo dňa 27. novembra 2024)

35. Správny súd ďalej nevyhodnotil ako dôvodný žalobný bod týkajúci sa nezverejnenia podkladov rozhodnutia žalovaným, keďže žiadne ustanovenie zákona o posudzovaní správneho orgánu takúto

povinnosť neukladá. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na ustanovenie § 24 ods. 1 zákona o posudzovaní, ktoré ukladá príslušnému orgánu povinnosť zverejniť informácie o navrhovanej činnosti alebo jej zmene (napr. kde možno získať informácie o navrhovanej činnosti alebo jej zmene) a podľa § 29 zákona o posudzovaní zverejňuje napr. oznámenie o zmene navrhovanej činnosti, kde možno do zámeru nahliadnuť či kedy k nemu možno zasielať pripomienky. Pokiaľ žalobca konkrétne poukazoval na ustanovenie § 24 ods. 1 písm. i) zákona o posudzovaní, správny súd považuje za potrebné dať do pozornosti nasledovanú argumentáciu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v odseku 36 jeho rozsudku sp. zn. 3Svk/21/2023 zo dňa 30. mája 2024:

„Ak sťažovateľ odkazuje na ustanovenie § 24 ods. 1 písm. i) zákona EIA, podľa ktorého príslušné správne orgány zverejňujú aj iné informácie dôležité na vydanie záverečného stanoviska alebo povolenia, toto ustanovenie je podľa kasačného súdu potrebné vykladať tak, že neupravuje povinnosť sprístupňovať iné dokumenty ako sú uvedené v danom ustanovení (tieto zákonodarca presne určil), ale týka sa informácií nezachytených v dokumente. Navyše, ak toto ustanovenie odkazuje na „povolenie“, toto treba vykladať v súlade s definíciou tohto pojmu stanovenou v § 3 zákona EIA, pričom ide o rozhodnutie v nasledujúcom povoľovacom konaní a nie o rozhodnutie vydané v zisťovacom v konaní, ktoré je predmetom posudzovanej veci. Rovnako, ani Smernica EIA, ktorá v čl. 6 ods. 2 upravuje zverejňovanie informácií o navrhovanej činnosti, nestanovuje povinnosť aktívne zverejňovať vyjadrenia dotknutých orgánov či verejnosti. V čl. 6 ods. 2 Smernice EIA je stanovená povinnosť zverejniť výslovne žiadosť o povolenie a následne povinnosť pre členské štáty zverejniť informácie o konaní, medzi ktoré patrí aj informovanie o dostupnosti relevantných informácií a o možnostiach získania týchto informácií (čl. 6 ods. 2 písm. f) Smernice EIA).“

36. Správny súd sa napokon nestotožnil ani s námietkami žalobcu, že žalovaný v rozpore s § 23 ods. 1 správneho poriadku nevyhovел jeho žiadosti o zaslanie kópie administratívneho spisu v elektronickej podobe, čím mu bolo zároveň upreté právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a navrhnúť ďalšie dôkazy podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku. V ustanovení § 23 ods. 1 správneho poriadku je v súvislosti s nazeraním do spisu definované aj právo účastníka konania „dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom“. V tomto prípade ide o také úkony, pri ktorých sa účastník konania alebo zúčastnená osoba dostáva k skutočnostiam obsiahnutým v spise bez toho, aby do spisu priamo nahliadla. Môže ísť napríklad o informáciu o tom, či bolo do spisu niečo doručené, alebo inú čiastkovú informáciu, nie však zaslanie kópie celého spisu, resp. podkladov pre rozhodnutie. Pokiaľ mal žalobca záujem o získanie kópií všetkých podkladov na rozhodnutie, bol oprávnený nahliadnuť do spisu, ktoré právo však nevyužil. Vzhľadom na uvedené s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca nevyužil svoje právo nahliadnuť do spisu, nie je možné konštatovať porušenie jeho práva na oboznámenie sa s podkladmi rozhodnutia. (obdobne rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Svk/5/2023 zo dňa 30. mája 2024)

37. S poukazom na uvedené správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia Ministra životného prostredia Slovenskej republiky v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím v medziach správnej žaloby dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, a preto ju s poukazom na § 190 SSP zamietol.

38. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 168 SSP a úspešnému žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože nezistil dôvod, pre ktorý možno od žalobcu spravodlivo požadovať, aby mu nahradil trovy konania. Zároveň správny súd s poukazom na § 169 SSP nepriznal náhradu trov konania ďalším účastníkom konania v 1. a 2. rade, keďže im nebola správnym súdom uložená žiadna právne vynúiteľná povinnosť spojená so vznikom trov konania.

39. Toto rozhodnutie prijal senát Správneho súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.